

Sygn. akt VI Ka 132/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Tekieli

Protokolant Katarzyna Rubel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w J.A. S.

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018 r. i 29 czerwca 2018 r.

sprawy **M. W. (1)** ur. (...) w W.

s. P. i M. z domu K.

oskarżonego z art. 107 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 8 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 1716/16

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. W. (1) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks postępowanie w sprawie umarza;

II. na podstawie art. 30 § 5 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych na k. 368 akt, tj. automatu (...) M. nr (...), automatu A. G. nr (...), zatrzymanych za pokwitowaniem (...), oraz środków pieniężnych wyciągniętych z automatów w kwotach 835,00 zł oraz 1.245 zł – dowody wpłaty (...) oraz (...);

III. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 132/18

UZASADNIENIE

M. W. (1) oskarżony został o to, że:

pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą we W. ((...)) przy ul. (...) (...) i będąc z tego tytułu na podstawie prawa uprawnionym i zobowiązanym do prowadzenia spraw gospodarczych tej spółki bez wymaganej koncesji urządził i prowadził w dniu 13 października 2015 r. gry na automatach: (...) w J. przy ul. (...) wbrew przepisom art.6 ust.1 art.14 ust.1 i art.23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 471 ze zm.)

tj. o czyn z art.107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie II K 1716/16:

Luznał oskarżonego M. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku przyjmując, że urządził i prowadził gry na automatach (...) M. nr (...) i A.nr (...). przestępstwa skarbowego z art.

107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 100 złotych;

II. na podstawie art. 29 ust. 2 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów opisanych w wykazie Drz (...) i (...) (k.368 akt sprawy)

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym 1000 złotych opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony M. W. (1).

Na wstępie, niezależnie od pozostałych poniżej podniesionych zarzutów, wskazał na możliwość przyjęcia wystąpienia w zaskarżonym wyroku bezwzględnej przesłanki odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegającej na uprzednim wydaniu przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce w dniu 26 kwietnia 2017 roku (sygn. II K 161/16) wyroku skazującego, na mocy którego uznany został za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 k.k.s., gdzie zarzucanego czynu miał dopuścić się w czasie obejmującym zarzucany mu w niniejszym postępowaniu okres, co powoduje zaistnienie stanu powagi rzeczy osądzonej w stosunku do wszystkich zdarzeń w tym czasookresie stanowiących czyn urządzania gier na automatach poza kasynem gry.

Dodatkowo zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 12 k.p.k., zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, to jest: art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji odmówienie wiarygodności odczytanym wyjaśnieniom w zakresie odnoszącym się do przekonania i stanu świadomości oskarżonego, że prowadzona przez niego działalność była ówczesnie działalnością legalną, w sytuacji gdy złożone wyjaśnienia były spójne, rzeczowe i które wskazują na jego uzasadnione przekonanie, że prowadzona przez niego działalność w tamtym okresie była działalnością legalną;

2) obrazę prawa materialnego w postaci błędnego przypisania oskarżonemu realizacji znamion przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 i § 4 k.k.s., względnie 10 § 4 k.k.s. przez nieuwzględnienie błędu co do karalności, poprzez wydanie wyroku skazującego pomimo:

a) bezskuteczności krajowej regulacji technicznej w rozumieniu dyrektywy 98/34, polegającej na zakazie urządzania gier na automatach poza kasynem gry i bez koncesji na kasyno gry rozumianej jako miejsce urządzania tych gier, wyrażanej w szczególności przepisem z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2009 r. poz. 1540; dalej: u.g.h.), który jako nienotyfikowany przepis techniczny, do czasu ponownego uchwalenia już notyfikowaną ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1201) nie mógł być zastosowany wobec jednostek, co stanowi okoliczność wyłączającą odpowiedzialność kamą, potwierdzoną wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dokonaną wyrokami: z dnia 13 października 2016 r. w sprawie C-303/15 oraz z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11 i C-217/11, jak i wcześniejszymi wyrokami z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-65/05 i z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie C-98/14, a następnie wprowadzenia mocą art. 4 noweli u.g.h., celem umożliwienia dostosowania się do nowej regulacji prawnej z art. 14 ust. 1 u.g.h., która zastąpiła, nieskuteczną z powodu braku jej notyfikacji zgodnie z dyrektywą, treść tego przepisu z tekstu pierwotnego ustawy;

b) braku realizacji znamion strony podmiotowej w postaci umyślności oraz usprawiedliwionej nieświadomości tak bezprawności, jak i karalności naruszenia art. 6 ust. 1 u.g.h., a to ze względu na powszechne traktowanie tego przepisu jako tożsamego i powiązanego z art. 14 ust. 1 u.g.h., tworzących łącznie regulację techniczną w rozumieniu dyrektywy 98/34, co znajduje wyraz w prezentowanym w toku postępowania orzecznictwie sądowym z całego okresu prowadzenia przeze mnie działalności, jak i stanowisku Komisji Europejskiej, i pozwala uznać, że przepisy u.g.h. w usprawiedliwiony sposób mogły być traktowane jako nieskuteczne, co w okolicznościach niniejszej sprawy

niezasadnym czyni przypisanie oskarżonemu „umyślności” w rozumieniu art. 4 § 2 k.k.s. dotyczącej działania wbrew obowiązującym przepisom prawa;

c) występowania przesłanek do uznania w niniejszej sprawie usprawiedliwionej nieświadomości karalności, w świetle okoliczności faktycznych ze sfery stosunku psychicznego, wskazujących na występowanie po mojej stronie błędu co do karalności, w tym niejasność prawa i występujące z tego powodu wątpliwości interpretacyjne co do skuteczności wskazanego w prawie krajowym zakazu urządzania gier na automatach poza kasynem i bez koncesji, potwierdzone nie tylko opiniami prawnymi, ale także zapadającymi licznymi wyrokami uniewinniającymi oraz postanowieniami o umorzeniu postępowań przygotowawczych, czy postanowieniami odmawiającymi zatwierdzenia zatrzymania eksploatowanych automatów lub zarządzającymi ich zwrot, co utwierdzało mnie w przekonaniu, że prowadzenie działalności, polegającej na urządzaniu gier na automatach poza kasynem bez koncesji było wówczas, legalne, nie było karalne, zwłaszcza jeśli uznamy, że kryterium „usprawiedliwienia” w znaczeniu art. 10 § 4 k.k.s. winno uwzględniać przede wszystkim okoliczności obiektywne w postaci zamętu legislacyjnego, jaki wytworzył się przez lata wokół ustawy o grach hazardowych.

Ponadto, na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w postaci 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość każdej stawki dziennej w kwocie 100 złotych, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących przedmiotowego postępowania uzasadniała zastosowanie art. 36 § 1 pkt 1-3 k.k.s., co w konsekwencji stanowiło podstawę do odstąpienia od wymierzenia kary, alternatywnie wymierzenia kary w granicach jej dolnego ustawowego zagrożenia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na mocy art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oskarżony wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i jego umorzenie, wobec zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § pkt 8;

alternatywnie o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie rozstrzygnięcia uniewinniającego, w szczególności z uwagi na brak możliwości przypisania mu umyślności na płaszczyźnie strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., jak również w oparciu o kontratyp z art. 10 § 3 k.k.s. lub ewentualnie w oparciu o kontratyp z art. 10 § 4 k.k.s.;

alternatywnie, w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1) i 2), wniósł o:

3. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1) jego sentencji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, ułtymatywnie poprzez zmniejszenie jej wymiaru.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie była pozbawiona racji, a w szczególności początkowy z jej zarzutów okazał się słuszny, co skutkowało uznaniem zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. i w konsekwencji uchyleniem wyroku i umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Wymieniony jako pierwszy z zarzutów apelacji miał w niniejszej sprawie decydujące znaczenie dla wydanego rozstrzygnięcia, dlatego przede wszystkim na nim skupi się Sąd Okręgowy, odnosząc się do pozostałych zarzutów w dalszej kolejności.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 26 kwietnia 2017 r. w sprawie II K 161/16 M. W. (1) uznany został winnym popełnienia zarzucanego mu w aktach oskarżenia czynu (opisanych jako odrębne czyny w I – XV części wstępnej wyżej wymienionego wyroku) przy przyjęciu iż w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 27 czerwca 2017 r. popełnił jeden czyn zabroniony podejmując wymienione w aktach oskarżenia zachowania w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. (k. 597 – 599). Z opisu czynów z części wstępnej wyroku wynika, że M. W. jako Prezes Zarządu

Sp. z o.o. (...) w O., ale także w miejscowościach M., N., B., G. urządził bez wymaganej koncesji z naruszeniem art. 6 ust.1, 14 ust.1 w zw. z art. 2 ust.3 -5 ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych na automatach do gry m.in. o nazwach A. M. nr (...) i A.nr (...), nr (...), nr (...).

W niniejszej sprawie oskarżonemu M. W. (1) zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w dniu 13 października 2015 r., a więc w okresie objętym czynem ciągłym prawomocnie przypisanym oskarżonemu w sprawie II K 161/16 Sądu Rejonowego w Ostrołęce. Czyn ciągły może być popełniony w różnych miejscach w odniesieniu do poszczególnych zachowań wchodzących w jego skład. Nawet gdy jakieś zachowanie ujawniono później niż wydano wyrok skazujący i doszło do niego w innym miejscu niż miejsce zachowań objętych konstrukcją z art. 12 k.k. (art. 6 § 2 k.k.s.) w zapadłych wcześniej prawomocnych wyrokach to zachowanie to należy potraktować jako fragment czynu ciągłego. Prawomocne skazanie za czyn ciągły rodzi powagę rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie skazanemu kolejnych takich samych jednostkowych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku (zob. m.in. wyrok SN z dnia 22 stycznia 2014 r. III K 439/13 LEX 1427468, postanowienie SN z dnia 17 maja 2017 r. IV KO 34/17). Wyklucza to przypisanie skazanemu już prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce w sprawie II K 116/16 M. W. (1) kolejnego jednostkowego zachowania kwalifikowanego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. z okresu objętego wyżej wymienionym wyrokiem.

Analogiczne stanowisko (warunkowane jednakże wyrokiem Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 16 grudnia 2016 roku w sprawie II K 678/16 zmienionego częściowo wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 13 kwietnia 2017 roku sygn. akt IV Ka147/17 gdzie również uznano M. W. winnym czynu ciągłego art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. art. 9 § 3 k.k.s) Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze zajmował uprzednio w sprawach VI Ka 585/17, VI Ka 613/17, VI Ka 21/18, VI Ka 82/18, VI Ka 96/18.

Sąd Okręgowy dostrzega, że w międzyczasie wydane zostało Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r. V KS 5/18 (LEX 2482586) odnoszące się – choć skrótowo, lakonicznie – do wyżej wymienionej kwestii. W judykacie tym Sąd Najwyższy w realiach rozpoznawanej sprawy dotyczącej skargi obrońcy oskarżonego od wyroku sądu odwoławczego podkreślił że warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej do której odwołuje się art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. jest tożsamość czynu a nie tylko wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna czy pomieszczenie zachowań w tym samym przedziale czasowym. Odwołując się do realiów sprawy Sąd Najwyższy wskazał że przedmiotem tejże oraz drugiej sprawy do której odwołuje się skarga było urządzanie nielegalnych gier na różnego rodzaju automatach do gier w różnych miejscowościach. Sąd Najwyższy odwołał się przy tym do innego swojego judykatu tj. postanowienia z dnia 17 maja 2017 r., IV KO 34/17 w którym stwierdzono że nie będzie tym samym czynem mimo jednolitości czasu obrót narkotykami jeżeli jeden czyn dotyczył amfetaminy a drugi kokainy a nadto gdy oba czyny popełnione zostały w innych miejscach.

Powyższe postanowienie Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2018 r. spowodowało częściową modyfikację linii orzecniczej Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w zakresie podnoszonych w analogicznych sprawach przez oskarżonego M. W. (1) zarzutów wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. W szczególności w sprawach VI Ka 130/18, VI Ka 95/18, VI Ka 149/18 Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze powołując się m.in. na powyższy judykat utrzymywał w mocy wyroki sądów I instancji skazujące M. W. (1) za przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. mimo iż czyny te popełnione zostały w okresie objętym czynem ciągłym prawomocnie przypisanym oskarżonemu w innych sprawach.

Analizując materiał dowodowy w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy doszedł jednak do przekonania że zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., w części uznając że nie zachodzi sytuacja analogiczna do powoływanej w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r. V KS 5/18, częściowo zaś nie zgadzając się z wymową tego judykatu jako sprzecznego z innymi orzeczeniami Sądu Najwyższego. Przede wszystkim tak w sprawie II K 161/16 Sądu Rejonowego w Ostrołęce jak i w niniejszej sprawie oskarżony M. W. (1) urządził gry na takich samych automatach A. M. i A.różniących się jedynie - co oczywiste – numerami. W każdej ze spraw działał bez wymaganej koncesji i naruszał te same przepisy tj. art. 6 ust.1 i art. 14 ust.1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Nie jest to więc sytuacja taka sama jak w przypadku obrotu przez sprawcę przestępstwa raz amfetaminą,

innym razem kokainą. Wprawdzie w sprawie „ostrołęckiej” oskarżony działał jako Prezes Zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą w W. a w sprawie niniejszej Prezes Zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą we W., jednak z akt sprawy wynika że obydwie spółki działały tak samo, w ramach tego samego przestępczego proceduru różniąc się tylko regionalną nazwą. Oskarżony urządził nielegalnie gry na automatach w różnych miejscowościach, w sprawie II K 161/16 Sądu Rejonowego w Ostrołęce tych miejscowości było kilka, w niniejszej sprawie była to J. jednakże w przekonaniu Sądu Okręgowego ta okoliczność sama w sobie nie stoi na przeszkodzie przyjęcia konstrukcji prawnej czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. Sąd Okręgowy opiera się tutaj na powoływanym już powyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r. III K 439/13. Stanowisko zbieżne z opisanym prezentują także – na bazie tego samego wyroku II K 161/16 Sądu Rejonowego w Ostrołęce – inne sądy na terenie kraju (np. postanowienie Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 8.11.2017 r. w sprawie II K 812/16 – k. 593 – 596 akt).

Sąd Okręgowy w wyżej wymienionym składzie dostrzega także, że Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w innym składzie m.in. w sprawie VI Ka 149/18 wyraził pogląd że zachowanie M. W. (1) takie jak w sprawie „ostrołęckiej” i w niniejszej sprawie wykazuje raczej podobieństwo do przestępstw trwałych lub o charakterze trwałym niż do czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s., co w konsekwencji czyniłoby niezasadnym zarzut powagi rzeczy osądzonej. Takie stanowisko wyraził także Sąd Okręgowy w Legnicy w wyroku z dnia 22.02.2018 r. w sprawie IV Ka 41/18 (k. 621 – 628). Sąd Okręgowy w wyżej wymienionym składzie ma wątpliwości czy trafne jest rozpatrywanie opisanej wyżej sytuacji w kategoriach przestępstwa trwałego rozumianego jako zachowanie złożone z jedno lub wieloczynowych czynności naruszających różne dobra, systematycznie powtarzających się (np. przestępstwo znęcania się z art. 207 § k.k.). Ocenic raczej należy że oskarżony M. W. kilkunastokrotnie, w krótkich odstępach czasu, podejmował zachowania w wykonaniu tego samego z góry powziętego zamiaru, urządzając z naruszeniem wyżej wymienionych przepisów ustawy o grach hazardowych, gry na wyżej wymienionych automatach. Dla Sądu Okręgowego przesądzający przy tym jest fakt, że wyrok w sprawie II K 161/16 Sądu Rejonowego w Ostrołęce przyjmujący konstrukcję przestępstwa ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. jest prawomocny, nie został wzruszony i nie sposób w niniejszej sprawie abstrahować od jego treści.

Powyższe rozważania prowadzą do jednoznacznego wniosku, że wobec zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s

Taka ocena pierwszego zarzutu zawartego w apelacji co do zasady zwalnia Sąd Okręgowy od obowiązku szczegółowego odnoszenia się do pozostałych zarzutów jako bezprzedmiotowych (art. 436 k.p.k.). Odnieść należy się jedynie do części tych zarzutów których uwzględnienie mogłoby skutkować uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu. Stwierdzić należy że zarzuty dotyczące m.in. obrazy art. 107 §1 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 i § 4 k.k.s., art.14 ust.1 u.g.h. z odwołaniem się do kontratypu z art. 10 § 4 k.k.s. nie są zasadne. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w wyżej wymienionym składzie we wcześniej wydawanych orzeczeniach kilkakrotnie wskazywał na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-303/15 z dnia 13 października 2016 r. który w odpowiedzi na pytanie prejudycjalne Sądu Okręgowego w Łodzi Trybunał stwierdził, że pojęcie „przepisów technicznych” obejmuje cztery kategorie środków: „specyfikację techniczną” w rozumieniu art.1 pkt 3 dyrektywy 98/34 WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22.06.1998 r., „inne wymagania” zdefiniowane w art.1 pkt 4 tej dyrektywy, „zasady dotyczące usług” o których mowa w art.1 pkt 5 dyrektywy oraz „przepisy ustawowe , wykonawcze i administracyjne państw członkowskich zakazujące produkcji przywozu, wprowadzania do obrotu i stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub podejmowania działalności jako dostawca usług” w rozumieniu art.1 pkt 11 tej samej dyrektywy. W konkluzji swojego rozstrzygnięcia Trybunał w sposób kategoriyczny stwierdził że w szczególności art. 6 ust.1 ustawy o grach hazardowych dotyczący konieczności uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34, nie zalicza się bowiem do żadnej z wyżej wymienionych kategorii. Odnosząc się z kolei do problematyki błędu z art. 10 § 4 k.k.s. wskazać należy że, od odpowiedzialności karnej uwalnia tylko usprawiedliwiona nieświadomość karalności. Nie można skutecznie powoływać się na niezawinioną nieznajomość prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, że sprawca nie tylko nie starał się w sposób należyty zapoznać z obowiązującym uregulowaniem, choć miał możliwość to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz w sposób wyraźny z takiej możliwości zrezygnował” (wyrok SN z 3 lutego 1997 r., II

KKN 124/96, LexPolonica nr 316185, OSNKW 1997, nr 5-6, poz. 46). Oskarżonego nie może w tej sytuacji zwalniać od odpowiedzialności karnej „zamęt legislacyjny” wokół ustawy o grach hazardowych, na który powołuje się w apelacji. M. W. (1) przez szereg lat był prezesem spółek prowadzących działalność w zakresie urządzania gier hazardowych. Jego obowiązkiem zatem było zapoznawanie się z obowiązującym prawem regulującym tę działalność, a jeżeli tak jak w tym przypadku w jego ocenie przepisy budziły wątpliwość, wystąpić do przedstawicieli odpowiednich organów o stosowne interpretacje.

Mając wszystko powyższe na względzie Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. W. (1) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113§ 1 k.k.s. postępowanie w sprawie umorzył.

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. Sąd Okręgowy orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci dwóch automatów do gier oraz środków pieniężnych wyciągniętych z tych automatów szczegółowo opisanych w pkt II części dyspozytywnej wyroku. Umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113§ 1 k.k.s. w realiach niniejszej sprawy oznacza, że oskarżony nie może być skazany za popełnienie zarzucanego mu czynu tylko i wyłącznie z tego powodu, że wcześniej zapadł wobec niego wyrok skazujący za czyn ciągły obejmujący czyn zarzucony w sprawie niniejszej. Ta sytuacja prawna zdaniem Sądu Okręgowego powoduje, że w pełni znajduje zastosowanie art. 30 § 5 k.k.s.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy stwierdził, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.